

Tatei, pentru tot

Publicat pentru prima dată în Marea Britanie în 2018
de Usborne Publishing Ltd.

Copyright © Helena Duggan, 2018

Ilustrații copertă: Karl James Mountford © Usborne Publishing, 2018

Map and A History of Perfect illustrations by David Shephard
© Usborne Publishing, 2018

© Didactica Publishing House, 2020

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducător: Diana Trăncuță

Redactor: Lorina Chișan

DTP: Cristina Dumitrescu

Didactica Publishing House

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București

Comenzi și informații: telefon/fax: +40 21 410.88.14; +40 21 410.88.10

e-mail: office@edituradph.ro;

www.edituradph.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUGGAN, HELENA

Probleme în Perfect / Helena Duggan ; trad. de Diana Trăncuță. -

București : Didactica Publishing House, 2020

ISBN 978-606-048-216-1

I. Trăncuță, Diana (trad.)

821.111

Traducere de
Diana Trăncuță

HELENA DUGGAN

București, 2020

CUPRINS

O ISTORIE A ORAȘULUI PERFECT	6
BINE AȚI VENIT ÎN ORAȘ	8
1 ACASĂ	11
2 PROBLEME CU CREIERUL	18
3 ÎNTR-O CLIPITĂ	27
4 TRUCURI COPILĂREȘTI	34
5 MINCIUNI	44
6 PRIETENI NOI	55
7 ȘI MAI MULTE MINCIUNI	68
8 ȘOAPTE	77
9 ATENTĂ LA DETALII	84
10 HOȚUL DE COPII	97
11 PREVESTIRI NEGRE	103
12 VIZITATORUL NOCTURN	109
13 UN MIC AJUTOR	119
14 ÎNGRIJITOAREA POWICK	126
15 MORMÂNTUL DIN TUNEL	133
16 CAMERA ALBĂ	141
17 CIOCNIREA	149
18 ÎNTOARCEREA	160

19 FIUL RISIPITOR	168
20 AL NOUĂLEA CER	183
21 ÎNTRUNIREA DE URGENȚĂ	196
22 ELIBERAREA LUI GEORGE	202
23 LUAREA DE PRIZONIERI	210
24 BĂIATUL CU OCHI ALBI	216
25 SECRETUL MACULEI	224
26 UN CETĂTEAN PREOCUPAT	233
27 SUS	249
28 OCHIUL SPION	259
29 Pasiunile lui POWICK	268
30 DEZAMĂGIREA	275
31 TRIBUTUL GAZETEI	282
32 O DURERE PLĂCUTĂ	290
33 MARTORUL	297
34 SCHIMBUL	304
35 MUSAFIRUL NEPOFTIT	317
36 CEL MAI BUN LEAC	323
37 UN ADEVĂR SIMPLU	330
38 DEPUNEREA MĂRTURIEI	338
39 IUBIREA UNEI MAME	355
40 CORBUL	366

CAPITOLUL 1

ACASĂ

— Simt că spionăm pe toată lumea, Băiat, spuse Violet, când observă multele ecrane mici de televizor din fața ei. Stătea în interiorul Creierului.

Creierul era cea mai nouă invenție a lui William Archer. Ei bine, nu tocmai nouă, fusese prin preajmă de la căderea orașului Perfect, care avusese loc cu aproape un an în urmă. Din exterior, arăta ca o cutie neagră și era cam de mărimea unui hambar. Creierul avea jaluzele negre în laterale, care puteau fi ridicate pentru a oferi acces ușor la spațiul îngust dinăuntru, în vederea reparațiilor. Acoperișul plat era plin de sute de conuri mici, albe și roșii.

Se afla chiar lângă treptele primăriei, pe Strada Edward. Primăria era centrul Orașului, spusese William, așa că era

cel mai bun loc din care Creierul putea primi semnale de la toate rondurile de plante cu ochi.

De la căderea orașului Perfect, William Archer cultivase o mulțime de ronduri cu plante cu ochi pe străzile Orașului. Funcționau ca puncte de observație. „Un sistem de securitate al Orașului”, spusese William, când propusese prima oară ideea. Plantele cu ochi erau ochi vii și trimiteau semnale vizuale spre Creier, pe care le convertea în imagini.

Băiat se uită și el la ecrane.

— Poate pentru că *într-adevăr* spionăm, Violet, glumi el.

— Știi la ce mă refer!

— Ce-o să vedem, oricum, în Oraș? Nimeni nu face niciodată nimic interesant pe aici – mă rog, nimic din ce n-ar vrea să vedem, în orice caz. Deși, poate ai dreptate, Violet... adică, poate o s-o vedem pe doamna Moody cum își pune rufe la uscat, sau poate pe domnul Bloom, jumulin-du-și buruienile! spuse Băiat, luând-o peste picior. Oricum, plantele cu ochi îi spionează pe oameni tot timpul și nu ai nicio problemă cu asta!

— Da, dar o fac dintr-un motiv corect – ca să-l supravegheze pe Edward, în caz că se întoarce vreodată.

— Iar noi facem asta acum ca să reparăm plantele cu ochi. Nu vor putea să-l urmărească pe Edward dacă sunt stricate, nu?

— Ce e în neregulă cu ele, de fapt?

— Păi, tata spune că au luat-o razna puțin. El a reparat tije și pivoții de pe acoperiș și vrea să vedem dacă a funcționat. Semnalul electromag...

— Băiat, habar n-am ce înseamnă toate astea. Spune-o simplu, pe limba mea!

— Am uitat că nu ești nici pe jumătate la fel de inteligentă ca mine, o tachină el.

— În fine. Dacă te face să te simți mai bine, poți să-ți spui asta, zise Violet nerăbdătoare. Deci ce vrea tatăl tău să facem?

— Trebuie să privim ecranele și să verificăm dacă funcționează toate. Să ne asigurăm că niciunul nu e gol și nu se întrerupe.

Violet sări din scaun și începu să se plimbe prin jur. Înăuntrul Creierului erau o mulțime de ecrane TV mici, toate strânse ciorchine în centrul încăperii, ca ochii unui păianjen uriaș. Erau înconjurate de un culoar îngust, de pe care se puteau inspecta.

— Fiecare ecran e conectat la o plantă dintr-un rond din Oraș, continuă Băiat. Numărul din colțul de sus al ecranului îți va spune care rond. Dacă vezi un ecran care clipește, notează-i numărul.

— Par toate în regulă aici.

Lui Violet i se întoarse stomacul pe dos când, pe unul dintre ecranele mici, îl văzu pe domnul Hatchet scobindu-se în nas în fața măcelăriei sale.

— E puțin ciudat să te uiți la oameni când ei nu știu, nu?

— O, e un tren nou în vitrina magazinului de jucării al lui Merrill, spuse încântat Băiat, apropiindu-se de ecranul din fața lui.

— De ce băieților le plac lucrurile plictisitoare, ca trenurile? oftă Violet, scuturând din cap.

— De ce fetelor le plac lucrurile plictisitoare, ca... vorbăria? spuse Băiat, rânjind.

— Probleme? întrebă William Archer, băgându-și fața bărboasă pe ușa principală.

— Nu, tată, răspuse Băiat. Poate reglajele pe care le-ai făcut au funcționat.

— N-ar fi grozav? zâmbi William, ciufulindu-i fiului său părul rebel. Aș scăpa de Vincent Crooked, în orice caz.

— S-a terminat întrunirea Comitetului? întrebă Violet.

— Da, tatăl tău e pe drum, Violet. A rămas să mai discute ceva cu Vincent.

— Ce s-a mai întâmplat de data asta? întrebă ea.

Tatăl ei și domnul Crooked mereu „discutau”, și majoritatea discuțiilor nu erau plăcute, spunea mama ei. Tatăl ei le numea „diferențe de opinii”, dar Violet știa că asta însemna pur și simplu că nu îi plăcea de omul respectiv. Într-un

fel, era de acord cu tatăl ei, totuși. Dacă domnul Crooked semăna câtuși de puțin cu fiul lui, Conor, nici ea nu l-ar fi plăcut.

— Nimic, Violet, răspuse William. Vincent se întreba doar cât de sigure sunt plantele cu ochi, după problemele din ultima vreme. Tatăl tău încerca să-l convingă că totul e în regulă, spuse el zâmbind.

— Bun, Violet, ești gata?

Tatăl ei intră pe ușă, roșu la față.

— L-ai convins pe Vincent? întrebă William.

— Nu, răspuse Eugene, dar m-am distrat încercând. Nu știu ce e cu omul ăla, dar pur și simplu nu-l pot îmblânzi. Spunea ceva despre furturi și cum că, dacă ochii n-ar funcționa cum trebuie, n-am fi în siguranță în Oraș.

— Furturi în Oraș? zise William râzând. Mă întreb cu ce-o să mai vină data viitoare!

— În orice caz, spuse Eugene, ieșind pe Strada Edward, e duminică seara, e ora ta de culcare, Violet. Mama se va întreba unde suntem.

— Dar, tată, nu pot să mai stau puțin? imploră Violet, uitându-se la Băiat.

— Nu, mâine ai școală. Doamna Moody nu va fi prea fericită dacă adormi în clasă.

— Doamna Moody oricum nu e fericită niciodată, tată!

— Haide, Violet, spuse Eugene, strângându-i umerii afectuos.

Violet oftă și își luă la revedere de la William și de la Băiat, apoi traversă cu tatăl ei străzile liniștite din Oraș.

În serile în care mama ei mergea la cursurile de gătit, tatăl lui Violet o lua cu el la întâlnirile Comitetului. Acesta fusese constituit după căderea orașului Perfect, ca un mijloc de guvernare a Orașului. Era alcătuit din zece oameni. Tatăl ei îl numea o demoncreație sau demoncr-ceva. În orice caz, însemna că toate deciziile din Oraș erau supuse votului, pentru ca totul să fie corect.

Întâlnirile erau plictisitoare și – spre deosebire de seara asta, când ajutase cu Creierul – în mod normal, Violet trebuia să suporte două ore de discuții ale adulților. Însă drumul înapoi spre casă cu tatăl ei compensa mereu asta.

Cerul era de obicei senin în Oraș, iar Eugene Brown îi arăta stelele și îi cerea să le spună pe nume. O făcuseră de atâtea ori, că acum Violet le știa pe dinafară pe toate. Uneori uita câte una intenționat, pentru că mama ei îi spusese că tatălui său îi plăcea la nebunie să se laude cu toate lucrurile pe care le știa despre știință.

— Acolo este Carul Mare, spuse Eugene, arătând în sus, în timp ce se apropiau de casă.

Ea îi urmări degetul, când, dintr-odată, ceva zbură din tufișuri în fața ei. Violet sări, aproape aterizând pe piciorul tatălui său.

— E în regulă, scumpo, o liniști el, uitându-se spre cer. E doar o pasăre. E ciudat că e pe afară la ora asta.

Violet își recăpătă răsuflarea în timp ce merseră spre alea lor pietruită.

— Crezi că Oraș ar fi în siguranță dacă plantele cu ochi chiar nu ar mai funcționa, tată?

— Scumpo, Oraș este unul dintre cele mai sigure locuri în care am fost vreodată. Poate unul dintre cele mai sigure locuri din lume. Nu avem nevoie de ochi, dar sunt slăbiciunea lui William. Cred că vrea să transforme ceva rău în ceva bun.

— Dar cum rămâne cu Edward Archer? Dacă se întoarce și încearcă să fure din nou imaginația tuturor?

— Nu se întoarce, scumpo. Omul ăla a plecat de mult de aici.

Eugene Brown deschise ușa din față, inundând curtea cu lumină, când intră în casă. Violet se opri o clipă pe trepte, atentă la noaptea întunecată și senină.

Înainte ura acest loc, atunci când se numea Perfect și toți erau controlați de frații Archer. Dar, acum, Oraș chiar se simțea ca acasă.

CAPITOLUL 2

PROBLEME CU CREIERUL

Inima lui Violet bătea cu putere. Îl urmărea pe Edward Archer, geamănul scund, îndesat, în timp ce el urcase dealul, împleticindu-se, și trecuse de lampadar.

Vederea îi era încețoșată, ca și cum o negură îi întunecase colțurile ochilor.

Împinse bariera spre cimitir și se înfioră la scârțâitul porții de fier.

Pietrele de mormânt mărgineau cărarea care împărțea cimitirul. Nu putea să-l vadă pe Edward în bezna nopții, așa că se ghemui și se adăposti în spatele unei pietre funerare.

— Știi că ești aici, Edward Archer! țipă ea.

Râsul lui răsună în jurul ei. Transpirația i se strânsese în picături pe sprânceană.

Dintr-odată, o siluetă se repezi din spatele unui mormânt. Ea încercă să o urmărească, dar se împiedică și căzu la pământ, julindu-și palmele.

Un sunet ca scrijelitul unei pietre umplu aerul și i se tăie răsuflarea.

Violet se ridică și alergă spre locul unde văzuse silueta, cu câteva minute în urmă. Dispăruse.

Unde dispăruse? Nu-l putea lăsa pe Edward Archer să scape.

Stătu în fața unei pietre funerare, râcâind lichenii de pe ea, încercând să citească inscripția. Apoi, o pasăre mare și neagră se năpusti dinspre cer, cu ghearele deschise, gata să apuce.

Violet se ghemui, acoperindu-și fața. Țipetele ei străpunseră noaptea în timp ce aripile păsării băteau în aer deasupra ei.

Violet, Violet, Violet, strigă o voce din depărtare.

Violet își deschise ochii, cu inima bătându-i în piept. Unde era? Corpul i se umplu de ușurare când văzu lumina din tavanul camerei sale.

Avusese din nou acel vis. Cel în care Edward dispăruse. Doar că acum era ușor diferit. Fusese atacată de o pasăre.

— Violet, Violet...

Cineva îi striga numele. Se ridică. Ceva lovea în fereastra din camera ei.